

ל"ג ז'רז יאצק לע 1774

ז'רז יאצק

ל"ג

מכתבים לאצילן דוד גיל

דודו,

כבר כשבוצ אני שרויה במצין אי-סקט שכלה, אותו שבוצ מאז מותך,
אותו שבוצ שאינך.

כאיילו דאעת להזכיר לי אותך, כאילו פחדת שאכתה...אך לא שכחתי.
עם במקסיקו הרחוקה נזכרתי בתאריך יום הולדתך, יום ההולדת
היחיד, אני חושבת, מזה עשר השנים האחרונות, שלא הייתי שותפה לו.
היחיד והאחרון.

אם אני מביטה לרצף לאחור - הרי היית לצידו ברצפי שפכות באתה
תקופה של תום, ברצפי של מספר, ברצפי של שכול וכל רצף
חוויתי אחר. ואיפה אתה עכשיו, ברצף כזה של כאב?

זה החל בכיתה י' כשהלכנו את אותו ספסל הלימודים וספסלנו שנינו
מ"התעלפויות" חברינו שבספסל מאחור. אחר-כך נסענו יחד עם
המשחת לפולין וברצפי הקשים, כשביקשתי רק יד חמה ולחצת נתת
את כולך, "חיבוק-דב" אמיתי, כשבתוך תוכך הרגעת את אותה
הרגעה שלי.

מכתבים לאצילן דוד גיל

ושוב אנו יחד בוצרת ספר המחזור ואז פתחה לה אהבת הנצורים,
כשאתה עם חברתי ואני - עם חברי. מין שותפות שכלו - מיוחדת
במינה. ובסניר היה קצבא והרשעת באצילצוויי (ובקנאתי) בלי לחשוב
פצמייט "התחלפת" לפניי. יד אחת שלק אחזה את מרה והסניה -
אותי.

ולא לשווא ציינת את רצוי השכול והאבל, כי גם שם היית איתי,
וחילקת, ותמכת והיית חבר. הרי יותר מסור ממך קשה למצוא, או
פשוט - אין?!

ורק עכשיו, כשאתה כבר אינך, פתאום אינך, אני חושבת...

מתאמצת יותר מתמיד?
וחולקת זכרונות...

אפרת.

ל'ג 717 / ל'ג 717

קורות חיים

דודו אצלן :

בן זהבה ומשה אצלן מכפר-סבא.
נולד ביום שני כ' באדר ב' תשל"ו 22.3.1976 בביה"ח "הקריה" בת"א.
בן יחיד, נולד לאחר 18 שנים של טיפולים.

למד והתחנך בכפר-סבא בביה"ס היסודי ע"ש "א.ד. גורדון", בחטיבת הביניים
ע"ש "יצחק בן צבי" (אותה סיים בהצטיינות) ובתיכון ע"ש "כצנלסון"
במגמות ערבית וביולוגיה שבהן התעניין מאוד.
עוד בהיותו ילד גילה התעניינות יוצאת דופן בתחומים רבים. כבר אז ניתן היה
להבחין בתכונות שאפיינו את חייו הקצרים: השקעה, נכונות לעזור, רגישות
ורצון עז ללמוד ולדעת.

בהיותו נער הקדיש את שעות הפנאי לפעילות במועדון גדנ"ע אוויר, בתחילה
כחניך ובהמשך כמדריך.
כבן יחיד להורים מבוגרים ועל אף גילו הצעיר, חש אחריות עצומה למשפחתו.

דודו התגייס לצה"ל ב 21 בנובמבר 1994 לחיל המודיעין. הוא שירת כשנה וחצי בקציעות ועסק בתרגום. לאחר מכן עבר לגלילות ליחידת " חצב ". דודו הצטיין בכל תפקיד שהוטל עליו. וכך כתבה המפקדת שלו:
"דודו היה לי פקוד, חייל, אבל יותר מכך חבר ויד ימיני שעשה כל מה שהתבקש, ולרוב דברים שכלל לא התבקש לעשות, והכל על הצד הטוב ביותר".

חבריו העידו כי כששהו במחיצתו, חשו תחושת חום וביטחון. דודו אהב מאוד את הארץ ונופיה, והרבה לטייל בשביליה. ביום ב' ז' באלול תשנ"ז 8.9.1997 במהלך טיול בנחל עמוד הגיעו לקיצם חייו הקצרים.

הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בכפר-סבא.

זכרו יהי בליבנו לעד !

אני כותבת לך בעצם האחרונה וצדיין לא מאמינה שנה
קורה.

אתה, החבר הכי טוב שלי, אחי.

תמיד כשחשבתי על הצטייך - היית עם. הטיוף לחו"ל,
הלימודים באוניברסיטה; ביואלוטיה, הנדסה אנטי,

וטרינריה. תמיד התלבטנו יחד.

כצסתי על אבא כשנתן לך את האוטו לנסיעות רחוקות,
בלי לשאול יותר מיד, ואני הייתי צריכה להתווכח... הוא
סמך עליך, כולם סמכו עליך.

בימי חמישי, כשחזרתי מהבסיס, הייתי קופצת לך על
המיטה ומצירה אותך כדי לספר דברים שסיפרתי רק לך.
רק אתה היית מקשיב לי ובאמת מבין הכל, יודע הכל.

קורות חיים

דודו אצלן :

בן זהבה ומשה אצלן מכפר-סבא.
נולד ביום שני כ' באדר ב' תשל"ו 22.3.1976 בביה"ח "הקריה" בת"א.
בן יחיד, נולד לאחר 18 שנים של טיפולים.

למד והתחנך בכפר-סבא בביה"ס היסודי ע"ש "א.ד. גורדון", בחטיבת הביניים
ע"ש "יצחק בן צבי" (אותה סיים בהצטיינות) ובתיכון ע"ש "כצנלסון"
במגמות ערבית וביולוגיה שבהן התעניין מאוד.
עוד בהיותו ילד גילה התעניינות יוצאת דופן בתחומים רבים. כבר אז ניתן היה
להבחין בתכונות שאפיינו את חייו הקצרים: השקעה, נכונות לעזור, רגישות
ורצון עז ללמוד ולדעת.

בהיותו נער הקדיש את שעות הפנאי לפעילות במועדון גדנ"ע אוויר, בתחילה
כחניך ובהמשך כמדריך.
כבן יחיד להורים מבוגרים ועל אף גילו הצעיר, חש אחריות עצומה למשפחתו.

דודו התגייס לצה"ל ב 21 בנובמבר 1994 לחיל המודיעין. הוא שירת כשנה וחצי בקציעות ועסק בתרגום. לאחר מכן עבר לגלילות ליחידת " חצב ".
דודו הצטיין בכל תפקיד שהוטל עליו. וכך כתבה המפקדת שלו:
"דודו היה לי פקוד, חייל, אבל יותר מכך חבר ויד ימיני שעשה כל מה שהתבקש, ולרוב דברים שכלל לא התבקש לעשות, והכל על הצד הטוב ביותר".

חבריו העידו כי כששהו במחיצתו, חשו תחושת חום וביטחון.
דודו אהב מאוד את הארץ ונופיה, והרבה לטייל בשביליה.
ביום ב' ז' באלול תשנ"ז 8.9.1997 במהלך טיול בנחל עמוד הגיעו לקיצם חייו הקצרים.

הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בכפר-סבא.

זכרו יהי בליבנו לעד !

אני כותבת לך בעצם האחרונה וצדיין לא מאמינה שנה
קורה.

אתה, החבר הכי טוב שלי, אחי.

תמיד כשחשבתי על הצטייך - היית עם. הטיוף לחו"ל,
הלימודים באוניברסיטה; ביואלוטיה, הנדסה אנטי,

וטרינריה. תמיד התלבטנו יחד.

כצסתי על אבא כשנתן לך את האוטו לנסיעות רחוקות,
בלי לשאול יותר מיד, ואני הייתי צריכה להתווכח... הוא
סמך עליך, כולם סמכו עליך.

בימי חמישי, כשחזרתי מהבסיס, הייתי קופצת לך על
המיטה ומצירה אותך כדי לספר דברים שסיפרתי רק לך.
רק אתה היית מקשיב לי ובאמת מבין הכל, יודע הכל.

היית ילד של הארץ הזו, וכשהתגייסת רצית לתרום
למדינה שכה אהבת. הרגשת רצו עם לזה שלא חתמו לך
ללכת ל"קרבות". בן יחיד. אחרי שנים של מאמצים נולדת
לתוך חממה שהאנה עליך כל החיים. ובמקום הכי לא
צפוי, בין נופי הצפון, מצאת את מותך.

דודו,

אני אהבת אותך, מצריכה אותך ומצדיעה לך.
אמשיך לפעול בכל דרך שתצרוק לך להיות טאה בן,
אחי הצדוף.

אורית.

דודו,

מה אוכל לכתוב לך חברי היקר.
צדיין לא בואצא מידה שתוכל להסדיר את רמת הצאצאיי אליך.
כל יום בחולרי הביתה לקראת צרם אני מצפה לטלפון ממך, מצפה
לשמוע את קולך שמח שואל לשלומי ומתצניין לשבי היום שחלף.
מסבאן חולף ובינך מתבוסס מלהתקשר, אני נישט לטלפון בכדי לחייב
אליך בעצמי, ואני מכה בי כפרק הידיעה, שאינך עוד.

דודו, לכרוך תמיד ישאר עמי.

אדם שניחן בכל-כך הרבה טובים, שתמיד תמיד מוכן לתת מצמו
ככל האפשר, שאובם לצלור ולהצניק. אדם אינטימיאנטי בצורה מדבימה,
פקיא בכל-כך הרבה תחומים.

אהבתי לשבת ולשוחח עמך על אנטיקה ומטוסים, על ספרים ועל א"י.
ארץ ישראל בכל-כך אהבת. אהבה שאלה אותך מאיתנו.

לצולמ לא אשכח את יום השפת ה- 17/9/61. כשלושה ימים לפני יציאתך
לטיול הכל-כך טראגי. ביולינו את כל הפוקר בפיתק.
הראית לי בהתלהבות ספרים שקנית, תכננו תוכניות לשבי הצטייד -
אתה כסטודנט בטכניון, ואני - גירושלים. הפטחנו לה לנו שניסעם בכל
סוף שבוע כאן בכפר סגא. לאחר-מכן סתם טפטנו וצחקנו. ביקשתי
להשאיל ממך ספר ואתה שמחת לנת.
לפני שיצאתי צפרנו דרך האנה ואתה כהרצלך - שמח להצניק - קטפת
בפיאלי לימונים ואנזים.
נסעתי, בשוכתי את הספר בפיתק, וחזרתי. כאילו האורף לא רצה שניסרד
כל-כך מהר... כאילו ידע שלו הסעם האחרונה שאראה אותך.
דודו, אין מספיק מילים בלקסיקון שיכולות לבטא את עוצמת כאבי,
את הרגשת הריקנות בלב, כאילו, איפר נקטע מאופי.
אני מתעצצת אליך. לזכרוןך ישאר איתי תמיד.

אני אופת אותך,
מיכל שאור

למטה ומטה היקרים,

סרצוני להפיץ את הרגשת ההנדהות שלי צאכט. כאשכט הוא כאסי.
תמיד תזכרו שצליכט להיות טאייט שנסל פחלקכט להיות תורייט לטן נטלא ואוהט ככאו דודן.
תמיד טכל שיחותיי צט דודן הזכיר אתכט ואת טאר טני תאטטחה. אטטחה טכל-כק אהט ומיח
טאה להיות חלק ממנה.
תמיד דאט לשלואכט, טייתט טראט אציניו, וחוא טיה מוכן לצטות הטל למצנכט.

תמיד תזכרו אותו צט חיוק צל טסניט, כי תוא טיה מאוטר טחיוו, ואני טטווח טהיה רוצט
טתאטיכו להיות את טייכט ושצולט כמנחטו פחט.

אומט, מיכל שאודר